

Möte med Theory Committee

Nils Ahlberg

2015 års möte med ICOMOS International Scientific Committee on Theory and Philosophy of Conservation and Restoration, den 26–28 november, hade temat *Conserving Living Urban Heritage, Theoretical Considerations of Continuity and Change*.

Många av kommittéerna domineras av Europa och det finns en önskan att hålla fler möten i andra delar av världen för att vidga perspektiven och få ett bredare deltagande. Därför hade mötet denna gång förlagts till Bangalore i södra Indien. Bangalore är inte någon välbevarad historisk stad med viktiga monument och områden med många äldre byggnader, utan tvärt om en expansiv storstad med splittrad och sliten bebyggelse och kaotisk trafik. Staden är känd som centrum för IT-sektorn i Indien men är inte någon turiststad. Här finns ett myllrande, traditionellt folkliv och ett stort förändringstryck.

*Möte med teorikommittén i Bangalore,
Foto: Nils Ahlberg*

*Myllrande liv men få äldre byggnader.
Foto: Nils Ahlberg*

Syftet med temat var att belysa de normativa dokumenten – Venice Charter, Historic Urban Landscapes Recommendation och andra – i den urbana miljön, i skärningen mellan historiskt bevarande, en levande kulturell tradition och förändrade behov utifrån dagens levnads- och arbetsförhållanden. De teorier och principer som ligger till grund för bevarandearbetet idag bygger i huvudsak på västerländsk erfarenhet och tänkande, men hur väl passar de för städer i södra Asien och andra delar av världen?

Den lokala arrangören var Srishti Institute of Art, Design & Technology i Bangalore. Och bland övriga arrangörer fanns också ICOMOS India med. Konferensarrangemangen fungerade utmärkt även om den indiska byråkratin gör frågor som visum både

komplicerade och dyra. Deltagarna kom denna gång till allra största delen från Indien och också några från andra asiatiska länder, USA, Latinamerika och Europa. Jag var den ende från Sverige.

Detta gjorde att det var många nya, värdefulla kontakter. Det var genomgående bra presentationer och diskussion. Jag var imponerad av den professionella standarden och den stora bredden hos de indiska kollegorna och bra inlägg från andra delar av världen. Professor Jyoti Hosagrahar, Indien och Columbia University i New York, höll samman diskussionerna på ett utmärkt sätt.

Community och det levande kulturarvet

Något som återkom gång på gång var en betoning av ”community”, det levande och kontinuerligt föränderliga kulturarvet, mångfalden, lokal förankring, delaktighet och medborgarinflytande. Det är uppskattat i Indien men, som någon sa, lever man inte så i verkligheten. Och community kan vara många saker – befolkningen som helhet på platsen eller ett visst delområde, en etnisk eller religiös grupp, kvinnor, män eller barn, sociala skikt, olika minoriteter eller andra grupper ... En intressant presentation berättade om sexuella minoriteters miljöer och minnen i San Francisco. Ja, vems kulturarv handlar det om och vem bestämmer vad som är värdefullt?

Men det kan också finnas konflikter mellan den nationella, den regionala och den lokala nivån. Vikten av att ha perspektiv och kunna se saker utifrån, i sitt större sammanhang. Vi blir lätt hemmablinda hävdar jag. Och även mellan myndigheter, ägare och andra intressenter. I ett land som Indien finns det dessutom en spänning mellan intresset för det koloniala arvet och det inhemska kulturarvet i all sin mångfald och med alla influenser utifrån.

De immateriella värdena kom fram många gånger – ritualerna, dansen, musiken i sig. Inte föremålen utan framförandet. Erfarenheterna, traditionerna, hur platsen används. Men också hur viktigt det är att de kommer tillsammans med artefakterna.

Det kom vid flera tillfällen kritik mot vad som uppfattas som europeiskt synsätt, att det bara skulle handla om byggnaderna och att kulturarvet ska frysas. Detta ställdes emot community och ett levande kulturarv. Men det hävdar jag är en felaktig uppfattning som inte alls stämmer idag. Autentitets- och integritetsbegreppen uppfattades av några som alltför snäva, exempelvis den tveksamhet som finns mot rekonstruktioner och sentida tillägg. Man menade att detta hindrar indiska städer att komma upp på världsarvslistan. Julian Smith från Kanada hävdade att det var bara kanadensiska städer med tydliga europeiska drag som kommit upp på världsarvslistan, men fick mothugg från Mexiko att det nog snarast berodde det urval kanadensarna själva gjorde.